

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VII. Bernardi Clare-vallensis eximius in hunc ducem affectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

rati inflammatis animis in hostem iverunt. Magna pugna, magna cædes fuit, & pro omnibus ducibus dux infans. Et cum certantium animi ceciderunt, vagitus pueri erexit; cum non pauci fugere cœperunt, infantis aspectus coercuit; cum hostes nimium invaderent, muta hæc exhortatio repressit. Denique qui pro infante pugnarunt, vi vicerunt, ex hostibus plerosque omnes duces ceperunt, aut ceciderunt, atque reliquã vulgi cæde sic purpuraverunt fluvium Zenam, ut eo die fluxerit cruentus. Ergone tantum potuit infans, in quo solus ducum sanguis tam multo sanguine defensus est; Ergone tantum potuerunt a specte in pugna cuncti? Aspiciat, oro alias cunas, alium ostendo puerum. En Deum, sed infantem; en infantem, sed militiã nostrã ducem. Adpugnam nascimur; quicumque nascimur ad vitam, & vivere non vult, qui non vult pugnare. Nemo ergo pedem referat, nemo trepidet: Dux noster schema quidem gerit infantem, sed gigantes sternit: plorat in itabulo, at in celo tonat: dormit in sinu Virginis, at pro omnibus pervigilat: in vinculis suspirat, at servos omnes in libertatem vindicet. Audite servi, audite quicumque non verè liberi, cum Senecã magnã voce clamo: Non potest gratis constare libertas. Hanc si magno æstimas, omnia parvo sunt æstimanda.

§. VII. Bernardi Clarevalensis eximius
in hunc Ducem affectus.

Revera noster hic infans divinus, exercituum est Dominus; cui decies nullus centena millia ad omnem nutum parent. Hic ille est, ad beati Fulgentii phrasin, qui portatur ut parvulus, adoratur ut Deus; parvulus in præsepio, immensus in celo; vilis in pannis, pretiosus in stellis; pauper & dives, humilis & sublimis; Rex Iudæorum, sed idem Creator & Dominus Angelorum. Archelaus Herodis filius natus est in palatio, Christus in itabulo; Archelaus natus, in lecto est positus; Christus in præsepio reclinatus; & tamen ille contemnitur, iste quaeritur; ille vix nominatur, iste inventus adoratur.

Bernardus Clarevalensis etiamnum puer gravi capitis dolore dejectus fuerat in lectum. Mox adfuit anus, quæ incantationibus & carminibus dolorem pellerè professã est. Vbi hoc agi sensit nobilissimus puer, acerbè indignatus præcantatricem mulerculam & voce & manu à se reject. Nec defuit auxiliatrix è celo dextera. Nam continuo dolor remissus, adolecentulus è lecto abiit. Et opportunè aderat nox Nascentis Christi, quam nemo non pervigilio veneratur. Bernardus dum sedet, & horam divini officii operitur, in somnum solvitur. Hic illi cælestis puer veluti recens natus spectandum sese obtulit in quiete. Persuasum semper habuit Bernardus eam fuisse horam; quã Christus Lux orbis in lucem est editus. Hinc in Bernardo ingens semper & suavissimus affectus arsit ad istud Christi Nati arcanum. Hinc nobilissimum illud scriptum tam ordine, quàm dignitate inter cetera ferè primum, quo missi ad Virginem Salvatoris Angeli, & partus divini mysterium eruditè ac eleganter edisseruit. Et quotiescumque de Nascente Christo loquendum, quod facillè curiosus lector observaverit, Bernardo ad eam dictionem sensus profundior, affectus calentior, sermo fluit copiosior. Verbum infans & mutum facit disertos.

CAPUT VIII.

Poëma natalitium.

Hic interjuncto, mi Lector, industriæ tuæ recitanda (idem facturus sum infra) ad legendi tædium numeris & modulis mulcendum, Eodè cantu

A surgentis & in cælum redeuntis Christi gloriam seu gloriæ causam prosequemur. Nunc ergo carmen natalitium inter opiliones, ruri, pennã faciliac minime operosa natum voce præco. Si lubet, mitte trifiores curas, & accine.

INFANTIS DEI DIVINITAS ASSERTA, ET DELETA STAVLI INCOMMODA.

I.

Infantis audes Numinis,
Infans poeta, cunas
Ineruditò carminis
Choragio movere.
Apollinis sacundia
Ipsius obricescit.
Tripus silet, tu perfrica
Frontem fidesque tenta.

II.

Quid ala stridat Pegasi,
Si plaudat Angelorum?
Ludunt Chorale Calites
Divimore Musã,
Carmenque pangunt dulcius,
Et dignus Chorago.
Argutias Luscinia
Cave, Cicada, turbes.

III.

Remitto chordas; imperitum
Castigo prurientem.
Relego sub Parnasides
Musam lateenter umbras.
Fons unguis siccatus est;
Cessa, Thalia, cessa.
Laudas silendo pleniis,
Et eloquens tacendo.

IV.

Sed in puellus aureo
Ve osculo renidet;
Et hastantem pergere
Hortatur ultrò vatem;
Mugire si fas bobus est,
Rugire fas asello,
Adhumentis Pegasi
Quo jure jura damnem?

V.

Resumo chordas; imperum,
Quem presseram, relaxo.
Redire Masas impero,
Et explicare monstra.
Quibus scaten Bethlehemic
Tugurii ruina.

Nec Bactra secunda sunt,
Nec Indus, aut Canopus.

VI.

En mutus iste Pustio
Fletu modo disertus,
Verbo creavit æthera,
Solum salumque verbo.
Tanrillus iste Pustio,
Quem metiaris ulnã,
Hic implet orbem; quantum est,
Et sustinet ruentem.

VII.

Quam pondè cernis, Mater est,
Et est pudore salvo.
Enititur, nec ingemit,
Marrèmq; damnat Evam;
Cujus statuta noxia
Lex ista sit doloris:
Cui debeant purpure
Vectigal hoc laboris.

Dan. c. 7.
vers. 10.
Fulgent. ser-
mon. 5. de
Epi. an.
sub initium.

Guilielmus
Abbas in
vitã Bern.
l. i. c. 2.

Bernardo
ingens
semper ar-
sit affectus
ad Christi
Nati arca-
num.